

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἔτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . " 4,50

Ἐξάμηνος . . . " 5,50

Τρίμηνος . . . " 2,50

Τρίμηνος . . . " 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 46

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΠΦΕΛΙΜΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

Ὡς οὖν διηγήθῃ τὴν ζωὴν ἑνὸς μικροῦ Ῥυακίου, τὸ ὅποιον ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ἑνὸς λόφου, εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν γῆν ἀνάμεσα ἀπὸ δύο πέτρες πρασινισμένες. Ἦτο ἓνα μικροῦτσικον καὶ ζωηρότατον Ῥυάκιον, τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παρὰ μόνον διὰ παιγνίδια. Ξεύρετε ὅμως πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶχε διόλου δίκαιον. Δὲν εἶν' ἔτσι; Διότι τὸ ἐνόησεν ὀλίγον ἀργότερα καὶ τὸ μικρὸν Ῥυάκιον, καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ τοῦ μείνῃ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία. Ἐπερνοῦσε λοιπὸν τὸν καιρὸν τοῦ με παιγνίδια, κατέβαινε γρήγορα τὸν λόφον, καὶ οὔτε στιγμὴν δὲν ἔπαυε νὰ φλυαρῇ καὶ νὰ γελά.

— «Πότε ἐπὶ τέλους θὰ παύσῃς λιγάκι τὴν φλυαρίαν καὶ τὰ γέλια καὶ πότε θὰ ἀποφασίσῃς νὰ ἐργασθῇς;» τοῦ εἶπε ἓνα γέρικον Ἄλογο, τὸ ὅποιον εἰργάζετο εἰς κάποιον γειτονικὸν ἄγρον.

— «Νὰ ἐργασθῶ! ἀπήντησε τὸ Ῥυάκιον. Μὰ δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάνω.»

— «ὦ! τί ἰδέα! Ἔχεις καὶ παραέχεις μάλιστα νὰ κάνῃς,» εἶπε τὸ Ἄλογο. «ὑπάρχει ἐργασία δι' ὅλους μας.»

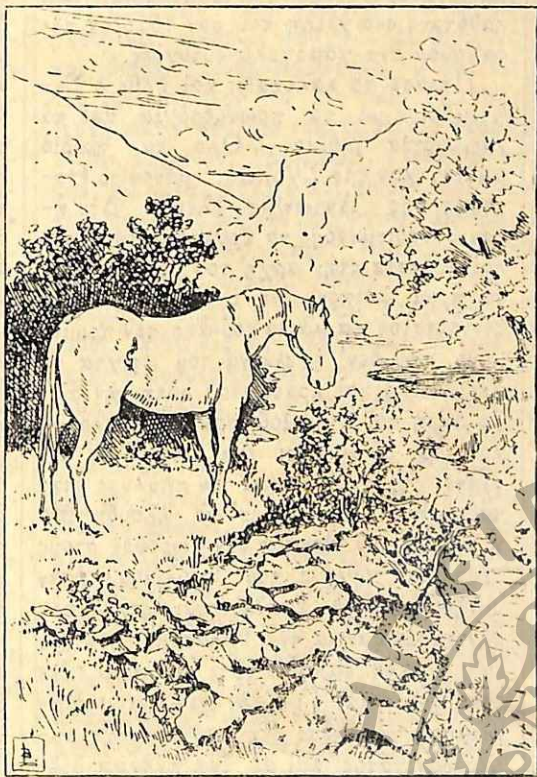
— «Στάσου νὰ παίξῃς μαζὺ μας,» τοῦ ἐφώνησαν τὰ παιδάκια, βουτώντας τὰ χέρια των εἰς τὸ νερόν.

— «Ἄ ὦχι!» εἶπε τὸ μικρὸν Ῥυάκιον, «ἐὰν ὑπάρχῃ, ἐργασία δι' ἐμέ, πρέπει νὰ μάθω ποία εἶνε.» Καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ σταματήσουν, διότι ἐγλύστρησεν μέσα ἀπὸ τὰ χερᾶκια των.

— «Τί εἰμπορὼ νὰ κάμω;» ἐσκέφθη «Ὅχι καὶ μεγάλα πράγματα. Εἰμπορὼ ὅμως νὰ ποτιζῶ αὐτὰς τὰς μυοσωτίδας

καὶ αὐτὰ τὰ νερολούλουδα, νὰ δίδω εἰς τὰ πουλάκια νὰ πίνουν, καὶ νὰ πηγαίνω σιγὰ διὰ νὰ μὴ φοβίζω τὰ μικρὰ ψάρια.»

Ἐξηκολούθησε λοιπὸν αὐτὰς τὰς σκέψεις, καὶ σιγὰ-σιγὰ κατώρθωσε νὰ γίνῃ, πρὸ ἡσυχον καὶ ὅταν κάποιος μυλωνᾶς τοῦ ἐζήτησε μίαν ἡμέραν νὰ τοῦ γυρίσῃ τὸν μύλον του, μετὰ μὲτ' ἑκπληξιν εἶδεν ὅτι τὸ κατώρθωνε θαυμάσια. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγένετο μεγαλεύτερον καὶ ρωμαλαϊό-

«Ἐπάρχει ἐργασία δι' ὅλους μας!» εἶπε τὸ γέρικον Ἄλογο. (Σελ. 36ῷ, στ. α'.)

τερον, καὶ ἤλθεν ἡμέρα ὅπου τοῦ ἐναπιστεύθησαν τέλος καὶ ἐν πλοιαρίον.

Δὲν ἦτο βέβαια, παρὰ μίαν βαρκοῦλα, ἀλλ' ἄρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ καθήνται μέσα ἓνας πατέρας μετὰ τὸν υἱὸν τοῦ τὸ μικρὸν Ῥυάκιον τοὺς ἐπήγαγε μετὰ μὲτ' ἑκπληξιν, τόσον καλὰ ποῦ ὅλ' ἐλθες ὅτι εἶνε κανέννας μεγάλος καὶ σοβα-

ρὸς ποταμός, καὶ δὲν τοὺς ἀναποδογύρισε ποτέ. Ἀργότερα συνήντησεν ἄλλα ρυάκια, τὰ ὅποια ἠνώθησαν μαζὺ του, καὶ ἐμεγάλωσε πλέον τόσο, ὥστε ἐγένετο ἀληθινὸς ποταμός. Τότε οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἔδωκαν πολλὰ πλοῖα νὰ μεταφέρῃ, καὶ ἔκτισαν σπίτια ἐκεῖ κοντά, ἐπὶ τῶν κατωφερειῶν ποῦ κατήρχοντο πρὸς τὰς ὄχθας του, διότι τοὺς ἤρесе νὰ ταξειδεύουν συχνότατα εἰς αὐτόν. Ἐσκέπτοντο: «Νὰ ἓνας ποταμός πολὺ ἀσφαλὴς διὰ τοὺς πλέοντας.» Αὐτὸ τοῦ ἦτο ἀρκετὰ κολακευτικόν, διότι ὅλοι οἱ ποταμοὶ δὲν εἶνε ὅπως αὐτός· ἄλλοι τρέχουν πολὺ σιγὰ ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν, ἄλλοι ξεγνοῦν ἐντελῶς τὰ πλοῖα των καὶ κρημνίζονται ὀρμητικῶς ἀπὸ μίαν ἀπότομον κατωφέρειαν, σχηματίζοντες καταρράκτην, ὅπου κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ διέλθῃ, χωρὶς ν' ἀνατραπῇ.

Ἐκτὸς τούτου, ἦτο πολὺ καλὸς ποταμός, διότι παρ' ὅλην τὴν ἐργασίαν ποῦ ἔκαμνε, δὲν ἐλησμονοῦσε ποτέ νὰ ποτίσῃ τὰ ἄνθη τῶν ὀχθῶν του, νὰ δροσίσῃ τὰς ρίζας τῶν μεγάλων δένδρων, νὰ μεταβάλλῃ μικροὺς βάλτους εἰς μεγάλους καλαμῶνας, καὶ νὰ ρέῃ πολὺ πολὺ ἡσυχὰ εἰς τὰ μέρη, ὅπου ἦσαν φυτωμένα ἀτελείωτα νοῦφαρα (νυμφαῖαι).

Ὅταν ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ ρεύματός του, ἤρχισαν νὰ κτίζουσιν σπίτια πάρα πολὺ κοντὰ εἰς τὰς ὄχθας του, καθὼς καὶ ὡραιὰς γεφύρας διὰ νὰ διέρχωνται ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἄλλην, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐσχηματίσθη ὁλόκληρος συνοικισμός. [Μετάφρασις Α. Β.]

ΘΥΡΥΑΛΛΑ

Ὁ σκύλος εἶνε ὁ προαιώνιος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνῷ ὅμως ὁ ἄνθρωπος προώθησεν εἰς μέρικά πράγματα, ὁ σκύλος ἐμείνεν ὁ ἴδιος. Διὰ τοῦτο γαυγίζει τὸν σιδηρόδρομον καὶ τὸν κυνηγὰ νὰ τὸν πιάσῃ. [Δ. ΓΡ. Κ.]

ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

«Όλα τα παιδιά κάναμε τρέλλες στο χωριό, μα ο Θανάσης της Άντωνιάς ήταν άλλου είδους, δεν είχε ταίρι. Άπ' ό,τι του έλεγαν ή μάμμα του και ο δάσκαλός μας ο Τσιλίζορας, όλο τάνανυδα έκανε. Στο σχολείο έρχότανε μόνον όταν τον έφερνε δεμένον ή μάμμα του. Τον άφινε το ραβδί της μάmmas του, τον άρπαζεν ή βέργα του δασκάλου. Πάσχιζε ή μαύρη Άντωνιά να τον μάθη δυο γράμματα, να τον κάμει άνθρωπο, εκείνος το δικό του. Μήπως είχε κι' άλλο παιδί! Αύτος ήταν το πών γι' αυτή άπ' το καιρό, που ο άνδρας της γκερμιστήκε μαζι με τη σούστα φορτωμένη κάτω στο Παληόρορεμα και σκοτώθηκε κι' αυτός και τ' αλογό του. Μάτωναν τα δάχτυλά της από το ξένο γένισμο, έπεφταν ή πλάτες της από τον ξένον άρχαλειό για να θρέψη το Θανάση της, να τον ντύσει ξεστά ξεστά και ώμορφα, να τον άγοράσει χωριό για το σχολείο. Μα κείνος Τούρκος, τύραννος γι' αυτή. «Κάλλιο σκιάδα στ' Αλιτζέρι, παιδι μου — του έλεγε — παρά μάμμα δική σου». Και είχε δίκιο. Ψάρι του θυμότανε το μεσημέρι, ψάρι γύρευε, κρέας του θυμότανε, κρέας γύρευε. Δεν ρώταγε, έχει ή μάμμα του να του το πάρει; Καινούργιο ρούχο δεν έφόρεσε χωρίς να το κλάψει. Πότε το παντελόνι ήταν κοντό και πότε το σακάκι μακρύ. «Καλλίτερα να μη μου τώνιζε ο Θεός» έλεγε κάποτε στην άπελπισία της ή δυστυχισμένη Άντωνιά. Μα πάλι βλέποντας γύρω της την έρμυλιά, έκανε το σταυρό της κι' έλεγε: «Θεέ μου, συχώρεσέ με, και ποιόν άλλο έχω στον κόσμο; Δός του γνώσι και κόδε μου χρόνια». Κ' έτσι περνούσαν μέρες θλιβερές και νύχτες άγρυπνες, και ο Θανάσης όλο στο χειρότερο. Οι συμπαθηταί του έφταναν στο σχολαρχείο κι' αυτός έστέκετο άκόμη στη δευτέρα του Δημοτικού. Του κάκου τα δάκρυα της μάmmas και το ραβδί του δασκάλου.

Άπ' όλες τες τρέλλες του, ή θαλασσινές ήταν ή πιο παράξενες και γουστόζες. Όλες τες μέρες και τες νύχτες που φυγοδικούσε από το σπίτι, της περνούσε στη θάλασσα. Κολυμβούσε σαν δελφίни και βουτούσε σαν πάπια. Έμεϊς οι άλλοι έκυνηγούσαμε πουλιά, αυτός έψάρευε, έμεϊς τρυγούσαμε τά ξένα άμπέλια κι' αυτός βουτούσε στα φύκια για άχινούς. Ήξευρε όλων των ειδών τα κολύμπια και όλων των ειδών τα ψάρια, σε τί τσιμπάει ή μουρμούρα, με τί πιάνεται το λαυράκι, τί ώρα βάζουν πυροφάνι και τί καιρό βγαίνει ή τσιπούρα στα ρηγά. Όταν ήταν φουρτούνα και τα κύματα άλύπητα έδερνανε την άκρογιαλιά έξω από το λιμανάκι και πλατείε

γλώσσες θαλάσσης χυνόσανε με λύσσα στη στεριά, ο Θανάσης της Άντωνιάς έσχιζεν άφοβα σά σάια τα κύματα και με τραγούδια έβγαίνει κολυμπώντας στ' άνοιγτά. Όταν πάλι ήταν γαλήνη, έστηνε κολυμπώντας το παραγάδι και στο συθάμπωμα του ήλιου έφερνε γεμάτο το καλάθι του τσιπούρες και λεθρίνια στη μάμμα του. Μα για κείνη φαρμάκια και χολές ήταν τα νόστιμα αυτά ψάρια. Οι περισσότεροι στο χωριό μας ήσαν ντυτικοί μα από το σόι του Θανάση ούτε ένας είχε βάλει έστω και τά πόδια του στη θάλασσα. Αυτός όμως άγαπούσε τη θάλασσα σαν ψάρι, λές και είχε κάποια μαγική δύναμι αυτή και τον τραβούσε άκράτητα στην άγκαλιά της. Πελεκούσε ξύλα, εκάρφωνε σανίδες και όλο καράβια έφτιανε. Μια μέρα τον βλέπομε με τη σκάφη της μάmmas του κι' ένα μικρό σεντόνι για πανι ν' άρμενίξει μ' ένα έλαφρό βορειοαδάνι κατά τον κάτω του νησιού. «Όλοι πιστέψανε πως πάει, γάδθηκε ο Θανάσης, μα το βράδυ ή σκάφη ήταν στη θέσι της, το σεντόνι στο σεντούκι της μάmmas του και αυτός έρρογάλλιζε στη συνηθισμένη θέσι του κι' έδλεπε στον ύπνο του καράβια και πελάγη, ξάρτια και πανιά, φουρτούνες και άστροπελέκια, γιατί καθότανε στα χείλη του σαν εύμορφη πεταλούδα ένα χαμόγελο ευτυχίας.

Πέρασε το καλοκαίρι και ήλθε ο Σεπτέμβριος με τα πρωτοβρόχια και τα καινούργια βιβλία. «Όλα τα παιδιά μαζεύτηκαν στο Σχολείο, μόνον ο Θανάσης της Άντωνιάς έλειπε. Δεν ήταν συνηθισμένος να έρχεται μόνος του και μάλιστα στην αρχή του χρόνου. Ένα πρωτ' λοιπόν, ενώ ο Θανάσης έτριβε ξέννολαστος τα μάτια του από τον πρωινό ύπνο, του δέν ή μάμμα του σφιχτά τα χέρια πίσω, και κρατώντας αυτή την αλλη άκρη του σχοινού σαν χωροφύλακας και στο άλλο χέρι ένα ραβδί, μās τον φέρνει στο σχολείο και τον άπόλυσε στην τάξι σαν το πουλι μες το κλουβί. Μα ή καρδιά του Θανάση δεν χωρούσε στους τέσσαρας τοίχους του σχολείου, ήταν συνηθισμένη να ξαπλώνεται στην άπέραντη έπιφάνεια της θάλασσας, που δεν έχει κανένα εμπόδιο ούτε στο μάτι ούτε στην φαντασία. Γι' αυτό, άμα έγεινε διάλειμμα, γάντζωσε στην μάνδρα της αύλης σαν γάτος και μ' ένα πήδημα βρέθηκε στο δρόμο. «Πιάστε τον» μās φωνάζει ο δάσκαλος και στη στιγμή χυθήκαμε όλα τα παιδιά κατά πίσω του, άλλο με πέρσε στο χέρι, άλλο με ξύλο και σαν να μάς διδάξει κανείς στρατηγική τέχνη, άπλώσαμε και από τα δυο μέρη για να τον κλείσουμε στη μέση. Φεύγει ο Θανάσης κατά τη θάλασσα σαν κυνηγημένος λαγός και ή δυνατή νοτιά έφούσκωνε τα ποκάμισά του σαν τα πανιά που όνειρευόταν. Σε λίγο έφτασε στην

άκρογιαλιά. Έμπρός ή φουρτουλισμένη θάλασσα, πίσω οι έρμυρι. Έμπρός ο θάνατος, πίσω το σχολείο. Δεν χάνει καιρό, πετάει τα ρούχά του και βουτά στα κύματα. Άνοιχτά στο βέλγος μια σκυνα άρμενίξει με μισά πανιά και χέρυε τρελλό χορό στην άγριεμένη της θάλασσας έπιφάνεια. Κάποτε στην κορφή των κυμάτων φαινότανε το ξανθό κεφάλι του Θανάση και κάποτε χανότανε στην άβυσσο. Όταν εφθάσαμε και μεϊς στην άκρογιαλιά, είχαν άπομείνει τα ρούχα του Θανάση πεταμένα στη μισητή στεριά, ενώ αυτός έκλυμβούσε ευτυχισμένος στην άπέραντη της θάλασσας άγκαλιά. Τα μαξέφαψι, και λάφυρο άδούρου νίκης, τα φέραμε στο δάσκαλό μας.

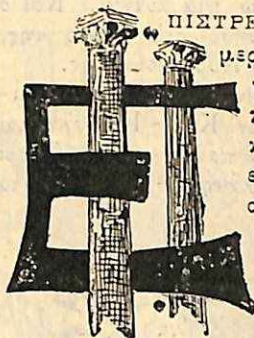
Κάθε Τετάρτη έπιανε το βαπόρι στο μικρό λιμενάκι του χωριού μας κι' ή μέρα κείνη ήτο γιορτή σ' όλο το χωριό. Ίδιως κάτω στην άκρογιαλιά, στο ξύλινο καφεενδάκι του καπετάν Νικολού, κάθε Τετάρτη γινότανε σωστό πανηγύρι. Πριν έρθη το βαπόρι, το καφεενδάκι ήταν γεμάτο από κείνους, που θα φεύγανε και κείνους που θα τους προδοδόνανε, και όταν πάλιν έφαινε το βαπόρι, το καφεενδάκι ήταν γεμάτο από κείνους που θα έρχόσανε και κείνους που τους περιμένανε. Ο καπετάν Νικολός ήταν άλλοτε — μπορεί να πη κανείς — από τους πρώτους καπεταναίους του νησιού μας. Μα ή θάλασσα, άφου του ρούφηξε μια μπαστέρα, έκατρε την αντήρη, το μεγαλύτερό του παιδί και τα νεαρά του, του χάρισε στην άκρογιαλιά της εκείνο το μικρό καφεενδάκι για το στερνό ψωμί του. Έκει μέσα, όταν φυσούσε ο βορρās και κύβλιαζε σαν πληγωμένο θηρίο, όταν ή θάλασσα έκόβλαζε στο μικρό λιμανάκι και ή τράτες όγκουρα έδμένες πλώρη και πρύμνη χορεύανε δαιμονισμένο χορό, οι τρατολόγοι με τα άχτένιστα και γεμάτα άρμη μαλλιά τους, που δείχνανε την πάλη με τη θάλασσα, και τα σιδερένια μπράτσα τους, που δείχνανε την πάλη με την ζωή, καθισμένοι γύρω στο στρογγυλό τραπέζι έπαίζανε σκαμπύλι. Η λάμπα από μέσα από το καπνισμένο γυαλί της έρριγγεν άσθενικό φως και ο κρότος των ναργιλέδων επνίγετο στο ούρλιασμα του άνέμου.

Έκείνη την Τετάρτη, το βαπόρι μās άφησεν ένα παράξeno έπιβάτη. Με το πλατύγυρο καπέλο του, το κοντοκορμένο ξανθό μουστάκι του, με την πία στην άκρη του στόματός του και τα πλατιά παντελόνια και παπούτσια, έφαινετο σαν Έγγλέζος καπετάνιος. Έκάθισε όλομόναχος στην πιο σκοτεινή γωνία του καφενέ και στο τραπέζι άπάνω άπίθωσεν ένα εύμορφο κασελάκι. Πολός ήταν, από που ήλθε; Κανείς δεν έγνωρίζε.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Άγαπητοί μου,

ΠΙΣΤΡΕΦΩΝ από την Άμερικνή και διερχόμενος από την Κέρκυρα, ο Μαρτσούκας παρουσιάσθη εις τον εκεί εύρισκόμενον τότε Διάδοχον, ο όποιος τον έσύστησεν εις την οικογένειάν Του με

τας λέξεις αυτές:

— Είνε ο Μαρτσούκας, ο μεγαλύτερος πατριώτης.

Μου φαίνεται ότι το ήγεμονικόν στόμα δεν είπε καμμίαν υπερβολήν. «Όλοι οι Έλληνες είνε πατριώται. Πολλοί από αυτούς είνε μεγάλοι. Άλλ' ο Μαρτσούκας σήμερα είνε ο μεγαλύτερος. Δεν τον κάμνει μόνον το αίσθημά του, ή φιλοπατρία του, αλλά και ή ιδιοφυία του και ή δραστηριότης του. Είνε ποιητής, ρήτωρ και κατ' έξοχην δραστήριος άνθρωπος. Δεν ήσυχάζει ούτε στιγμήν. Διαρκώς ρητορεύει, διαρκώς άπαγγέλλει στίχους και διαρκώς ένθουσιασμένος, μετακίζει τον ένθουσιασμόν του εις τους άλλους. Αυτή είνε ή δουλειά του. Διότι το έκαμε πλέον δουλειάν. Ταξειδεύει, περιέρχεται την Ελλάδα, πόλεις και χωριά, παίρνει το φύσμά του διά την Αίγυπτον, έστρατεύει εις την Άμερικνήν. Και παντού ή ίδια ιστορία: λόγοι, ποιήματα, ένθουσιασμός, δάκρυα, φιλήματα, όρκοι και έρανοι. Διότι εις αυτό αποβλέπει ή ένέργεια, ή δράσις του Μαρτσούκα: να κάμνη τους Έλληνες να εκδηλώνουν την φιλοπατρίαν των εμπράκτως: να υποβάλλωνται εις θυσίας, να δίδουν χρήματα διά τον στόλον, διά τον στρατόν, διά την ένδικήν άμυναν. Και να όρχίζωνται, ότι όταν ή Πατρίς θα τους καλέσθι να την υπερασπισθούν, θα προσφέρουν εις τον βωμόν της και το αίμά των, και την ζωήν των. Προχθές έξαφνα που έγύρισεν από την Άμερικνήν, δεν έφερε μόνον έπαυσιας χιλιάδας δραχμάς, διά τα ταμίον του στόλου, έφερε και τον έσδον όρκον χιλιάδων Έλλήνων μεταναστών, ότι εις πρώτην ευκαιρίαν θα έλθουν να πολεμήσουν διά την Ελλάδα.

Χρόνια τώρα ο Μαρτσούκας κάμνει το μέγα πατριωτικόν αυτό έργον. Χρόνια τώρα περιοδεύει παντού ως ένδοξος έταίρος, ένθουσιάζων και φρονηματίζων τους Έλληνες, προπάντων τους έξηγεμένους. Ποιητής, έσροφάντης της θρησκείας του πατριωτισμού, περιβάλλεται τα άμφια των ένδικών χρωμάτων, άπλώνει την σημαίαν

και προτείνει τον σταυρόν. Τον είδατε ποτέ με αυτήν την στολήν του; Είνε και ώρατος, λεβέντης, και έχει τα φλογερότερα έλληνικά μάρτια, και έχει μίαν βροντώδη φωνήν, παλλομένην από συγκίνησιν. Η όμιλία του, ή απαγγελία του, ή άπλή του εμφάνισις με τα ιερά άμφια της πατρίδος, προκαλεί ρίγη ένθουσιασμού. Καθ'αυτό ο νέος Τυρταός. Με την διαφοράν ότι ο Μαρτσούκας δεν είνε χολός άπεναντίας τα γερά του, τήκούραστα πόδια του έμπορεύν να σύρουν τον πλέον λεβέντικον έλληνικόν χορόν. Δι' αυτά όλα σάς είπα πριν ότι έχει ή ιδιοφυία. Διότι τί άλλο είνε ή ιδιοφυία, παρά το σύνολον των προσημανών, που καθίσταυν τον άνθρωπον ικανόν προς κάτι ειδικόν και ώρισμένον; Ίσως την άγνήν και μεγάλην φιλοπατρίαν του Μαρτσούκα να την αισθάνωνται και πολλοί άλλοι. Άλλά μόνος ο Μαρτσούκας έχει τα προσόντα, σωματικά και ψυχικά, να την έξωτερινεύη, να την μεταδίδη. Δι' αυτό ό,τι κατώρθωσεν ως τώρα ο Μαρτσούκας, κανείς πατριώτης δεν κατώρθωσε ποτέ. Έχάρισεν εις την Πατρίδα ένα πλοϊόν, μίαν πυροβολαρχίαν, και άναψεν, έφλόγισεν, εκέρδισεν υπέρ αυτής χιλιάδας ελληνικών ψυχών, αί όποιαι πριν άδιαιτορούσαν ίσως χλιαρά, στυμέναι...

Είμπορούμεν να έπωμεν, ότι ο Μαρτσούκας, ο μεγαλύτερος πατριώτης, άποτελεί φαινόμενον. Κανέν άλλο ένθος δεν θα είχε να επιδείξη σήμερα μίαν τέτοιαν πρωτοκικότητα. Έθνους δε το όπιδον βγάξει ένα Μαρτσούκαν, είμπορεί να κανχάται, ότι αισθάνεται την έσδαν άγάπην της πατρίδος περισσότερον από κάθε άλλο. Διότι, καθώς ξεύρατε, οι εκλεκτοί, οι φαινομενικοί άνδρες δεν πίπτουν από τον ούρανόν γεννώνται από τα σπλάχνα του έθνους και είνε ή ένπροσώπησις, ή άνωτέρα έκφρασις της γενικής διαθέσεως, των κοινών ιδεών και αισθημάτων. Ο Μαρτσούκας, φύσις εκλεκτή, αντιπροσωπεύει την φιλοπατρίαν ένκατ'εμυρίων όμοσθών του.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΟΧΗ

Φύλλα Φθινοπώρου

2

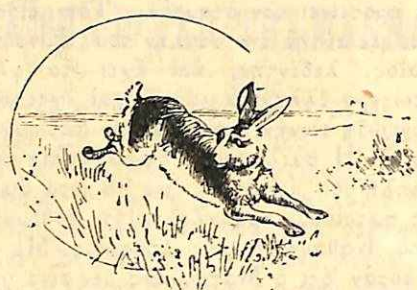
Κάπου-κάπου και προβάλλει το καλοκαίρι πάλι: μόλις έφθασε παρέκει στρέφει, μās κυττά και στέκει!

Τα καλά του μάς θυμίζει και τες ζέστες έναρχνίζει κι' έτσι ελόχαρο εκεί κάτω κηαρώνει απ' τη χαρά του.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Κρομμύδια είπες ;.. Δυστυχώς όχι, φίλε Κουνέλη.

— Ά, κρίμα! Γιατί δεν ξέρεις τί συμβαίνει: μου είναι αδύνατο, τώρα ύστερα, να βάλω στο στόμα μου κοτόπουλο αν δεν είναι τσιγαρισμένο με κρομμύδια...

— Και τώρα πώς να κάμουμε ;

— Ά, έννοια σου! Θα σου φέρω εγώ!

Μ' αυτά τα λόγια, ο κύρ Κουνέλης χύνεται έξω και χώνεται μέσα στο δάσος, όπου εκάθησε περιμένοντας τον κύρ Άλούπη.

Δέν έπερίμενε πολύ. Γιατί άμέσως ο κύρ Άλούπης πέταξε την κουβέρτα από πάνω του και βγήκε από το σπίτι κρυφά.

Μόλις τον είδε ο κύρ Κουνέλης, τώθαλε στα πόδια και του φώναζε :

— Έ, φίλε Άλούπη!.. Τρέχω να σου βάλω αυτά εδώ τα κρομμύδια στην κουφάλα εκείνου εκει του δένδρου. Θα κάμης καλά να έλθης να τα πάρης όσο είναι φρέσκα!

Μ' αυτά τα λόγια, ο κύρ Κουνέλης άρχισε το γκαλόπ ως πού έφθασε κ' εκλείθηκε στο σπίτι του.

Έτσι ο κύρ Άλούπης δεν τον έπιασε ούτε αυτή τη φορά.

Και το χειρότερο είναι πού δεν εύρισκε τρόπο να τον πιάση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Γιατί η κυρία Σαγκίνα δεν έχει γούνα στην ουρά.

Την γνωρίζετε την κυρία Σαγκίνα ; Είναι μία μικρή Καγκαρού, πού καυχάται ότι κατάγεται από μεγάλο γένος κ' έχει στην κοιλιά μεγάλη τσέπη, για να βάλει μέσα τα παιδάκια της. Συνέβη λοιπόν μίαν ημέρα, η κυρία Σαγκίνα να πεινάσει πολύ και να μ'ην έχη τί να φάγη.

Έπρεπε γι' αυτό, με κάθε θυσία, να βρη τουλάχιστον μερικά δαμάσκηνα.

Όσον άκνηρή κι' αν ήταν η κυρία Σαγκίνα, η κοιλιά της όμως άρχισε να παίζει τέτοιον ταμπούρα, πού αναγκάσθηκε να βγή έξω για κυνήγι. Και ο πρώτος πού άπάντησε στο δρόμο της, ήταν ο φίλος της ο Κύρ-Κουνέλης.

Η κυρία Σαγκίνα ποτέ δεν είχε πειράξει, σε τίποτε τον Κύρ-Κουνέλη και γι' αυτό τα είχαν πάντα καλά. Έτσι χαιρετίσθηκαν κ' εκάθησαν κοντά-κοντά να φλυαρήσουν και να γελάσουν σαν καλοί φίλοι.

Κ' επάνω στην όμιλία, η κυρία Σαγκίνα πήρε θάρρος κ' έωμολογήθηκε στον κύρ-Κουνέλη, ότι επέθαινε της πείνας.

— Μπα! και δεν μου το λέγατε τόσην ώρα;

Εφώνησεν ο κύρ Κουνέλης: μπα, σε καλό σας! Καλέ, εγώ να σας 'πώ πού μπορείτε να βρήτε τα ωραιότερα δαμάσκηνα του κόσμου.

— Πού, σας παρακαλώ; με υποχρεώνετε! είπε η κυρία Σαγκίνα.

— Μπα, με ταξύ μας; ούτε λόγος να γίνεται! άποκρίθηκε ο κύρ Κουνέλης. Λοιπόν, τα καλλίτερα δαμάσκηνα του κόσμου υπάρχουν στο δένδρον του κυρίου Άρκούδα.

Πραγματικώς, επειδή ο κύριος Άρκούδας έζούσεν από τα δένδρα, όπου η μέλισσες άποθηκεύουν το μέλι τους, εκέφθηκε μία μέρα πώς καλό θα ήταν να κάμη ένα περιβόλι με τα δένδρα εκείνα πού τάνθη τους τάγαπούσαν ιδιαιτέρως η μέλισσες. Έτσι θα μπορούσε να έχη μέλι όποτε ήθελε, γιατί θα έφθανε να βλέπη, πού έπήγαιναν η μέλισσες να κάμουν το μέλι των άφου έβοσκαν εις τα ευώδη άνθη του περιβολιού του.

Άρχισαν να τρέχουν τα σάλια της κυρίας Σαγκίνας μόλις

της είπεν ο κύρ Κουνέλης, ότι όλα τα δαμάσκηνα του κυρίου Άρκούδα ήταν ωριμα, και σχεδόν πριν τελείωση την όμιλία του, η πεινασμένη έφυγε σά σάιτα. Σε λίγο, ανεβασμένη στη μεγαλύτερη δαμάσκηνα του κυρίου Άρκούδα, έτρύγωσε τα δαμάσκηνα και τα εκατάπινε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Σ αυτό το άναμεταξύ, ο κύρ Κουνέλης συλλογιόθηκε κατά τη συνήθειά του πώς μπορούσε να γελάση λιγάκι, έτρεξε εύθους στο σπίτι του κυρίου Άρκούδα και του είπε πώς κλέφτες στο δένδρονό του έτρωγαν τα ωραία του δαμάσκηνα.

Ο κύριος Άρκούδας κατέβηκε στον κήπο και προχώρησε με τα βαριά του τα πόδια για να πιάση τον κλέφτη.

Η κυρία Σαγκίνα άκουσε τα βήματά του κ' εκατάλαβε πώς κάποιος έπλησίαζε στο μέρος της. Άλλα κάθε φορά έλεγε :

— Δεν πειράζει! άς κόψω άκόμη ένα, ένα μόνο, και έπειτα φεύγω. Έλα! άλλο ένα δαμάσκηνο και φεύγω Έχω καιρό!

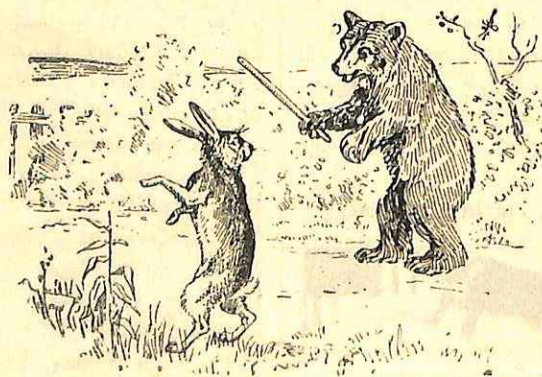
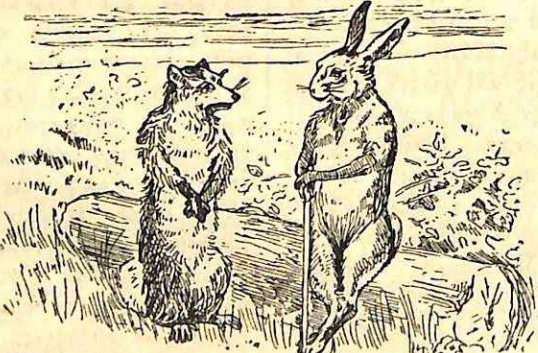
Στο τέλος, άκουσε καθαρά τον κύριον Άρκούδα πού έρχόταν ίσια στη δαμάσκηνα. Άλλα η κυρία Σαγκίνα το χάβει της :

— Άλλο ένα δαμάσκηνο και φεύγω. Έχω καιρό.

Άλλα δεν έπρόφθασε καλά-καλά να το πη και να σου ο κύριος Άρκούδας παρουσιάζεται στο δρομάκι του περιβολιού. Κυττάζει ψηλά, βλέπει την κυρία Σαγκίνα επάνω στη δαμάσκηνα, πλησιάζει, πιάνει το δένδρο από τη ρίζα και το τραντάζει δυνατά.

Η κυρία Σαγκίνα μπορούμ! πέφτει κάτω μαζί με τα επίλοιπα δαμάσκηνα. Άλλα μόλις έφθασε στο χώμα, σηκώθηκε άμέσως στα πόδια της και έτρεξε κατά το φράκτη του κήπου όσο γρήγορα ήθελε εν' άλογο.

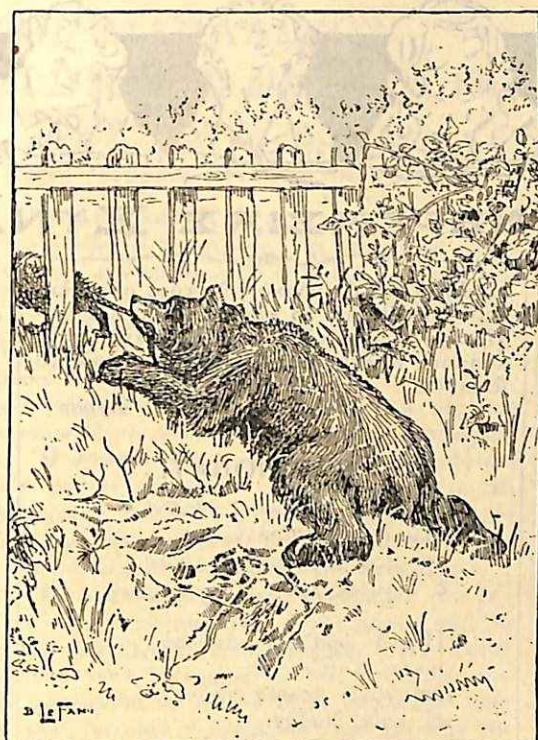
Βαριά, κούτσα-κούτσα, ο κύριος Άρκούδας πήρε το κατόπι της, και κάθε μέτρο πού έκανε η κυρία Σαγκίνα, ο κύριος Άρκούδας εκέρδιζε έδαφος. Γιατί να μ'εν τα πόδια του ήταν άρχονίητα, η-

ταν όμως μεγάλη κ' έκαναν βήματα πλατειά. Έτσι, τη στιγμή πού η κυρία Σαγκίνα έφθασε στο φράκτη, ο κύριος Άρκούδας την άρπαξε με το στόμα του από την ουρά.

Η κυρία Σαγκίνα κατόρθωσε να περάση ανάμεσα από τα κάγκελα του φράκτη, ο κύριος Άρκούδας όμως ήταν πολύ χονδρός για να την ακολουθήση. Στάθηκε λοιπόν από μέσα και την κρουτούσε δυνατά από την ουρά. Τότε η κυρία Σαγκίνα έδωσε μία με όλη της τη δύναμη κ' έβγαλε την ουρά της από τα δόντια του κυρίου Άρκούδα. Κατά δυστυχίαν όμως, η ουρά της κυρίας Σαγκίνας ήταν τόσο πολύ σφιγμένη στο στόμα του κύρ Άρκούδα και αυτός πάλι την έτραβούσε τόσο δυνατά, ώστε όταν η ουρά βγήκε, όλη της η γούνα, όλες της η τρίχες, έμειναν στο στόμα του κ. Άρκούδα!

Ο κύριος Άρκούδας την άρπασε να φύγη. Τι να κάμη! Το στόμα του ήταν τόσο γεμάτο από τες τρίχες, πού ο κχομοίρης εκόντεψε να πνιγί. Και βεβαιότατα θα επνίγετο, αν εκείνη τη

στιγμή δεν έφθανε ο κύρ Κουνέλης μ' ένα ποτήρι νερό.

Από την ημέραν εκείνη, η κυρία Σαγκίνα, το γένος Καγκαρού, δεν έχει γούνα στην ουρά της, και τα παιδιά της επίσης δεν έχουν, γιατί υποχρεώθηκαν κι' αυτά να ακολουθήσουν τη μόδα της μητέρας των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

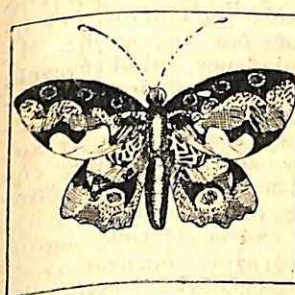
Ο κύρ Κουνέλης και η κυρά Χελώνα.

Μία μέρα ο κύρ Άλούπης κατέβαινε το μεγάλο δρόμο της έξοχης, όταν άπάντησε την κυρά Χελώνα. Η κοκομοίρα η γρηά έπερπατούσε με κόπο κι' έπροχωρούσε πολύ σιγά. Αυτό όμως δεν έσυγκίνησεν καθόλου τον κύρ Άλούπη. «Να περίσταση, εκέφθη, να γραπώσω την κυρά χελώνα». Έπειδή όμως δεν είχε τίποτα μαζί του, για να την βάλει μέσα, ούτε καλάθι, ούτε σακκούλι, έτρεξε ως το σπίτι του, και, πριν προσθάση η κυρά Χελώνα να προχωρήση πολύ, ξαναγύρισε σαν άστραπή ο κύρ Άλούπης μ' ένα τσουβάλι εκτόν ώμον.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

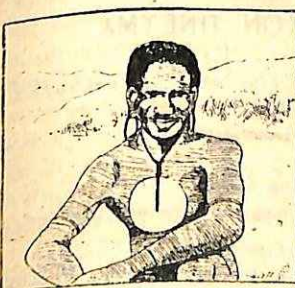
Η ωραιότερα πεταλούδα

Η πεταλούδα αυτή κατεσκευάσθη από τον Άγγλον έντομολόγον κ. Percy Cutler με τα πτερά πεταλούδων πάσης ποικιλίας.

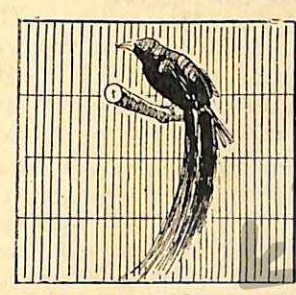
Δυστυχώς η εικών μας δεν αποδίδει και τα ποικίλα λαμπρά χρώματα, τα όποια παρουσιάζει το μοναδικόν αυτό εις τον κόσμον «παρασκευάσμα».

Περίεργον φυλακτόν

Οι ιθαγενείς μιās φυλής της Αυστραλίας φορούν εις τον λαιμόν ένα μετάλλινον δίσκον, διά να προφυλάσσονται από τας μολυσματικὰς άσθενείας. Το ίδιον φυλακτόν έχει και την δύναμιν να θεραπείη κάθε είδους πληγήν. Ως βλέπετε εις την εικών, το εγκόλπιον αυτό είναι αρκετά σεβαστών διαστάσεων.

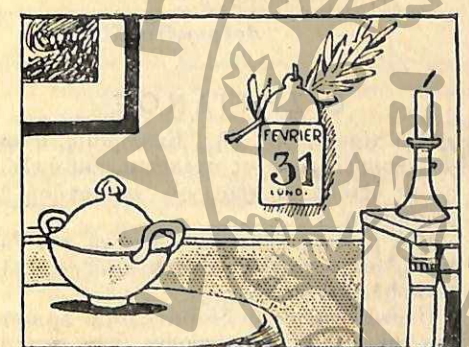
Πτηνόν πολύτιμον

Το πτηνόν αυτό ανήκει εις σήμερον εις τον κ. Περονέλ, πλούσιον Βέλγον. Είναι από τα πλέον σπάνια Παραδείσια, και εξετιμήθη

0η 37,500 φράγκα διά το θάνατον χρώμα του πουςίου του πτερώματος.

Λανθασμένη Ζωγραφική

Και εις αυτήν την εικών, όπως εις την δημοσιευθείσαν εις προηγούμενον φύλλον, ο ζωγράφος έχασεν επίτηδες ένα χονδρόν λάθος, το όποϊον μάλιστα δεν είναι καθαρών ζωγραφικόν και φαίνεται εν πρώτης όψεως.

Είμπορείτε να το εύρετε; Χάριν διασκεδάσεως μόνον, διότι δεν είναι ανάγκη να στείλετε την λύσιν, ή όποια θα δημοσιευθή εις το προσεχές.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

[Ευαίδη υπό της Λευκής Θεάς]

ΚΙ	ΜΑΣ	ΣΑ	ΧΕ
ΦΙΣ	ΛΙ	ΛΙ	Α
ΠΑΡ	ΜΕ	ΣΟΣ	ΔΩΝ
ΝΕ	ΝΑ	ΞΕΣ	ΣΟΣ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αύται ώστε ναποτελεσθούν πέντε λέξεις σημαίνουσai: Πόλιν της Γαλλίας, πτηνόν, ποταμόν της Ελλάδος, άρος της Ελλάδος και άνθος.

Αήλωσις: — Αι λύσεις συνοδεύονται υπό δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσις του Παίγνιου του 44ου φυλλαδίου.

Αι ζητούμεναι λέξεις είναι: Όμηρος, Βόλος, Πύλος, Ψάρα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. *Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Μαθαθονομάχος α. (Κ. Σ.) *Ἀηδὼν τοῦ Πηλίου, κ. (Α. Π.) Βουρκομένη Θάλασσα κ. (Ν. Ξ.) Λάβαρον τοῦ Γερμανοῦ α. (Χ. Ω.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδέμια πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἐκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ ἑξῆς.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ δνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλξουν τὸ "Ονειρον τῆς Κύπρου (0) μὲ Κυπριακὸν Πόθον, Ζιζὰ Χανούμ, Κυριοπούλο—ὁ Κάσιος *Επιδρομεὺς (0) μὲ Γενναίον *Ελληνίδα, Σαμακὴν Αἶσαν, Ναυτοπούλαν τῆς Κάσου, *Ελλάδα τοῦ Μέλιντος, *Ἀλέξανδρον Μανροκοράτον—τὸ Συριανὸ Λουκούμι (0) μὲ Συριανὴν Αἶσαν, Συριανὰν, *Ἡρώ τῆς Αἰγύπτου, Συριανὴν Ναυτοπούλαν—ἡ Αἰγύπτια *Αριστοκράτης (0) μὲ Κάσιον *Επιδρομεὺς, Ξενιτεμένην Σικινόπαιδα, *Αἰτικὸν Οὐρανόν, Δωδωναίον, Τσιγαρόελλαν, Εὐζωνάκι, Ζαρίνην, Μελάχραν—ἡ *Ἡρώ τῆς 21 (0) μὲ Κερκυραϊκὴν Αἶσαν, *Ἐξοριστὸν *Ἀθίδα, Δούκιον τοῦ Δάντοισι, Φίφτι-Τοῦ, Κάριον, Νεράϊδαν, *Ἀρχαίαν *Ελληνίδα, Ρεζεντὰ—ἡ Παλαίονσα Μακεδονία (0) μὲ Σκληρὴν Σκλαβίαν, *Ελληνικὴν Δόξαν, *Αἰτικὸν Οὐρανόν, Δωδωναίον, Κοσμοκράτορα, *Ἀνθὸς Γαζίας, Θεοειδὴ *Ἀλέξανδρον—ἡ Τζοκόνδα (0) μὲ Πριγκίπισσαν τῆς *Ερείας, Γαλαζοαἵματον Φίφτι-Τοῦ, *Ἀρχαίαν *Ελληνίδα.

***Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους τῆς: Κυνηγὸν τῆς *Ερήμου (ἔσταιλα) Πλοίαρχον Νέμον (ἔλαδα, εὐχαριστῶ) Πέναν τοῦ Τολοῖ (ἀκόμη περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου) Μαίρη *Ἀρ. *Ἀλεξάνδρ. (εὐχαριστῶ πολύ, ἔσταιλα γράψε μου κάπου-κάπου) Φοδλι (ἔλαδα εὐχαριστῶ διὰ τὸν ποιητικώτατον χαιρετισμόν) *Ελληνικὴ Φιλίαν (τετράδιον ἔσταιλα) Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (ἐλήφθησαν ἐστὶ τέλος τοῦ μηνὸς διὰ τὴν στέλλη) *Ελληνικὸν *Ἰδεῶδες (σὲ συγχαίρω ὁ κ. Π. σου ἀπῆλθε ἰδιαιτέρως) *Ἐνν Δ. (τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀπαράιτητον) Αἰγυπτίαν *Ελληνίδα (ἔσταιλα ἐκ νέου) Ναυτίλον (ἔσταιλα ἐκ νέου) *Ὁραίαν *Ἀμαζόναν (περαστικά) Δάφνης Στέφανον (τὸ ψευδώνυμον ὑπάρχει χαριτὶ τέτοια δὲν ἔχω) *Ονειρον τῆς Κύπρου (εὐχαριστῶ λαμπρὰς προόδους) Κλ. Θ. Π. (ἔσταιλα) Συριανὸ Λουκούμι (ἔσταιλα) Κάσιον *Επιδρομεὺς (μὲ τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τῆς φιλοστόργου καὶ πολυαγαπημένης σου μητέρας) *Αἰτικὸν Οὐρανόν (ἔσταιλα) Αἰγυπτίαν *Αριστοκράτιδα (ἔχω τὸν 2, ἀλλὰ τὸν 5 mill. γραμματόσημον πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃς εἰς κάθε τετράδιον διὰ νὰ διαβιβάζεται) Ναυτοπούλαν τῆς Κάσου (σωστά εὐχαριστῶ) Διον. Γ. Μπατ. (ὄχι) *Ἀλέξανδρον Γ. Ζ. (ὥραία ἡ ἐπιστολή σου ἔλπιζω νὰ πάρῃς ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) *Αεροναυτοπούλαν (ἔσταιλα) *Ἡρώ τῆς 21 (περαστικά) συμβουλευσὺ τὰς *Ἀγγελίας τῶν Μ. Συλλόγων) Βιθυνὴν *Ελληνοπούλαν (ἔσταιλα ἐκ νέου) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12ην *Οκτωβρίου, ὑάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύναται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φύλλιδιου, ὅσαι-δήποτε καὶ ἂν εἴναι, γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλη-φια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεκτικῶς οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1. Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ Ἀπανταχόθεν μέχρι τῆς 25ης Νοεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὁρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5, φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

442. Δεξιόγραφος

Πρόθεσις, ἄρνησις, φωνήεν,
Ἐὰν τὰ βάλῃς εἰς γραμμὴν,
Ἀρχαίαν πόλιν τῆς Σούρας
Ὡς παρυσιάσης εἰς στιγμήν.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Κυτῆς

443. Στοιχειόγραφος

Γνωστὸν Θεοῦ ἀρχαίου,
Τοῦ κόβου τὸ κεφάλι,
Κ' ἐκεῖ ποῦ περιμένω
Νὰ πέσῃ φυσικῶς,
Τὸν βλέπω, φύλε λῦτα,
Καὶ πάλι νὰ προβάλῃ,
Μὲ μαγευμένη λύρα
Μεγάλους μουσικῶς.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάωνος

444. Αἶνιγμα

Γίγας περίφημος τὸ ἀρσενικὸν μου,
Καὶ ἐστὶ κοττέτσι τὸ θηλυκόν μου.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Ἡπειρωτικῆς *Ἑλπίδος

445. Μωσαϊκόν

Κρυφθῆτε, βοήθεια, πλακῶναι!
Θεοῦ ἀγριεμένο σιμόναι!

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρητικοπούλας

446. Ψαροκόκκαλο

* * * * *

Νάντικατασταθὸν αἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ἀναγινώσκονται κατὰ σειράν: Νῆρος τοῦ Αἰγαίου, ἄγριον ζῶον, ἐπιθετον, γεωμετρικὸν σχῆμα, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἄνθος εὐώδης, νῆρος καὶ πείνα.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Ελληνικῆς Δόξης

447. Γωνία

+ * * * * * = Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀσίας
* + * * * * = Θεῶς
* * + * * * * = Ἀρχαίος ποιητὴς
* * * + * * * * = Ἀρχαία πόλ. τῆς Αἰγύπτου
* * + * * * * = Ἀρχαία βασιλοῦσαι
* + * * * * = Τισάν.
+ * * * * * = Θεὸς Αἰγύπτου.

Οἱ σταυροὶ διάσημος ἀρχαῖος Γλύπτης.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Ονειρον Δούλου *Ελληνος

448. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

1 2 3 4 5 6 7 8 9 + + + × × - - : = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, ὃν ἡ τάξις δὲν ὁλ-
λαχθῇ, νὰ παρενθετοῦν τὰ σημεῖα, καθ' ὅταν-
δήποτε τάξιν, ὥστε αἱ σημειούμεναι πράξεις
νὰ δίδουν μηδέν.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φότου Τζαβέλλα

449. Φωνηεντόλιπον

τ - κλ - κπς - κντ

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινοστολίτου Νίου

450. Γρίφος

T	T	9,30'	8,1'	NNNNN
ἐπ'	σεις τ'	α	5,20"	N N N
T	T	1,20"	6,14"	N N N
		7,18		N N

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σαραγεῖτου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζητεῖται συνδρομητὴς Πατρῶν, ἵνα διαρι-
σθῇ ἀντιπρόσωπος «Κυανοῦ κόμματος».
Ἀπευθυντέον τῇ ἀντιπροσώπῳ Μοσκιᾷ, Ρο-
ste-Restante, Πατρῶς. (1Α', 158)

Ζήτω τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ!

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικὸν δελταρίον τὸ ἄρτι
ἐκδοθὲν πρῶτον, ἀνακαινιστικὸν καὶ πλου-
σιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὀγδόου
Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκο-
τροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν
Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Εγχειρίδια»,
Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α καὶ Β' Βαθμίδος,
Τόμ. 4 καὶ τοῦ Ἐμπορίου Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρῶν,
68 — Πειραιᾶ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 44 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 369]

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀριστ. Δ. Εὐαγγελίδης, *Πλ. Σπ.
Κανέλλης, Ρομαῖος, Βηθλέμ Δε. Δημητρίου, Χαρ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: *Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΒΥΤΙΝΗΣ: Τρ. Π. Καραντζῆς
ΓΥΘΕΙΟΥ: Δημ. Ἀν. Φαγγῆς
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουῖα Χ. Κυριακάτου
ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Ρίκα Ν. Ἀγγελιοπούλου, Γεωρ-
γία Κ. Συλογαυνοπούλου
ΔΙΜΝΗΣ: Νικ. Ἀθ. Μάρκος, Γρ. Γ. Παπαγεωρ-
γίου.

ΠΑΤΡΩΝ: *Ἡρακλῆς Χ. Τριάντης, Εὐγενία
Χ. Τριάντη.

ΠΥΡΓΟΥ: Χρυσὴ Κοκκίνου, Διονυσία Α. Κού-
τρα, Ἀγαθὴ Γ. Τζαβάρ, Σοφία Μαστραπῶ, Ἀ-
ναστασία Μαρία, Μαρία Μωράκη, Ἐλένη Μ.
Στρατή, *Ἀλεξάνδρα Κανελλοπούλου, Εὐανθία
Ἀγωναυπούλου, Ἀγγελικὴ Καραμάνου.

ΣΥΡΟΥ: Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκίνου, Ἀργυρῇ
Α. Σπουριγίου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδίας Γ. Συλλυμωτής.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: *Εὐδοκῆς Ἰωλκίς,

Αἰγυπτία Ἑλληνίς.

ΣΟΥΛΙΝΑ (Ρουμανίας): *Ονειροπόλος Μεγά-
λης Ἑλλάδος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων δόρθη τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐ-
πέθηκαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλαρόφθησαν οἱ ἑ-
ξῆς δύο: ΑΓΑΘΗ Γ. ΤΖΑΒΑΡΑ ἐν Πύργῳ
καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΘ. ΜΑΡΚΟΣ ἐν Αἰγύπτῳ ἐν-
τάφηναν δὲ διὰ μίαν τμηματὶν ἑκάστος. Ἀμφό-
τεροι ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Οἱ ἀποστείλαντες ἀνεῖν δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλε-
πτου ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμα-
νικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ
10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ.)